

Fertálmesterek karácsonya
2018. december 14.

Advent. Adventus Domini. Az Úr eljövele.

Mikor a természet megpihen, a termőföld hótakaró alatt szundikál, a vizek jég alá rejtőznek, a nap egyre tompábban süt, a sötétség napról napra nő, az embernek olyan érzése támad, mintha a világ a fagyos feketeségbe zuhanna megállíthatatlanul. Mintha haldokolna, az élet csak pislákol benne.

Pedig nem foglalkoztatja az elmúlás gondolata, csupán csak várakozik. Várja teremtőjét, a mindenség alkotóját, az élő életet. Várja, mert tudja, kinek köszönheti létét, várja, mert egységben van vele s betartja parancsait. És az ember, a teremtés koronája, akit Isten képére és hasonlatosságára teremtett, várja, felismeri őt? Szeretettel gondol rá, vagy saját hibái következményeiért szidja, átkozza, eltaszítja? Azt hiszi, mert nem látja, nem érintheti nincs is és nem is közelít hozzá?

Pedig az Úr jön, mindig jön felénk kegyelmekkel teljes szeretettel és tanít bennünket várakozni arra, ami már a miénk. Isten úgy szerette a világot, hogy egyszülött fiát adta értünk, hogy aki hisz benne, el ne vesszen. Őt várjuk, őt hívjuk, utána sóvárgunk, pedig Ő már a miénk. Helyünkre állt és megváltott, kiváltott bennünket a bűn fogságából. Helyünkre állt és minden ostorcsapást, káromlást, hazug vádat elviselt, hogy ne nekünk kelljen. Meghalt, hogy mi élhessünk. „Beteljesedett” kiáltott fel Krisztus és meghalt a kereszten. Ekkor nagy sötétség támadt az egész földön és a templom kárpítja kettéhasadt. Ez a kárpit a szentek szentjét zárta le a jeruzsálemi templomban, ahová csak a főpap léphetett be évente egyszer. Széthasadt felülről az aljáig, mert a beteljesedetre Isten azt mondta, nincs többé elválasztás, gyere bátran a szentek szentjébe, ahol van Isten kegyelmének, ki nem érdemelt jutalmának, szeretetének a trónusa.

Ha jól belegondolunk advent a „várakozás megszentelése” Pilinszky szavaival élve. „Rokona annak a gyönyörű gondolatnak, hogy meg kell tanulnunk vágyakozni az után, ami a miénk.”

Pilinszky így folytatja: „Gyermekkorunkban éltünk így. Vágyakoztunk arra, ami biztosan megjött. Télen az első hóesésre. És várakozásunk ettől semmivel sem volt kisebb, erőtlenebb. Ellenkezőleg, nincs nagyobb kaland, mint hazaérkezni, hazatalálni, beteljesíteni és fölfedezni azt, ami a miénk. És nincs gyengébb és jogosabb birtoklás se, mint szeretnünk azt, ami a miénk, akit szeretünk, és aki szeret minket. Csak a szeretetben, csak az ismerősben születhet valódi „meglepetés”; lehetséges végeérhetetlenül várakoznunk és megérkeznünk, szakadatlanul utaznunk és szakadatlanul hazatalálnunk. Minden egyéb kaland, minden egyéb megismerés és minden egyéb várakozás véges és kérdéses. A karácsony a szeretet-, advent a várakozás megszentelése. Az a gyerek, aki az első hóesésre vár, jól várakozik, s már várakozása is felér egy hosszú-hosszú hóeséssel. Az, aki szeretni tudja azt, ami az övé – szabad és mentes a birtoklás minden görcsétől, kielégíthetetlen éhétől – szomjától. Aki pedig jól várakozik, az időből épp azt váltja meg, ami a leggépisebb és legelviselhetlenebb: a hetek, órák, percek kattogó, szenttelen vonulását.

Aki valóban tud várni, abban megszületik az a mélységes türelem, amely szépségében és jelentésében semmivel se kevesebb annál, amire vár.”

Kedves Barátom Uraim, szenteljük meg a várakozást. A jó cselekvésében pedig ne fáradjunk el, mert a maga idejében aratunk majd, ha meg nem lankadunk. Ezért tehát, míg időnk van, tegyünk jót mindenkivel.

Áldott karácsonyt mindenkinek.

Eger, 2018. december 13.

Várkonyi György